

Arrest

**nr. 51 408 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 maart 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar verzoeker werd gehoord op 12 juli 2010.

1.3. Op 13 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 augustus 2010 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Kirkuk, Centraal-Irak. Uw vader zou een gewezen Baathist zijn geweest die reeds voor de val van het regime in Kirkuk, verdween. Hij zou deel hebben uitgemaakt van de inlichtingendienst en burgers hebben verkleit die tegen het regime waren. Na zijn verdwijning zou u in 2004 door drie personen zijn meegenomen en zijn mishandeld. Zij zouden van u hebben willen weten waar uw vader zich bevond daar zij wraak op uw vader wilden nemen voor hetgeen hij hen als Baathist had aangedaan. Omdat u niet wist waar uw vader zich bevond, zouden ze u hebben laten gaan met de mededeling dat u terug naar huis mocht gaan om verder na te denken. Zij zouden u eveneens hebben gezegd dat zij zouden terugkomen om wraak te nemen voor uw vaders daden. U verbleef nog drie dagen thuis en vertrok in 2004 naar Groot-Brittannië. U heeft in Groot-Brittannië op 23 november 2004 een eerste asielaanvraag ingediend onder de naam van Ali Mohammed Amad, geboren in 1986 in Kurdistan. Onder de Iraanse nationaliteit en de naam Hawkar Kamal geboren in 1987, diende u in Groot-Brittannië op 29 november 2004 een tweede asielaanvraag in. U zou overigens op 22 mei 2009 in Ierland een derde asielaanvraag hebben ingediend onder de naam Kamal Amad en de Iraanse nationaliteit. Deze opeenvolgende asielaanvragen werden telkens afgewezen.

Op 22 september 2009 zou u vanuit Groot-Brittannië zijn gerepatrieerd naar Erbil in Noord-Irak. U zou er drie maanden hebben verbleven en daarna gedurende drie dagen zijn teruggegaan naar Kirkuk waar uw moeder nog woonachtig is. Omdat u voelde dat u opnieuw in de gaten werd gehouden zou in de winter van 2010 terug uit Irak zijn vertrokken en kwam u op 27 maart 2010 aan in België. Op 29 maart 2010 vroeg u bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u een medisch attest voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **reeds viermaal onder een andere naam, geboortedatum en nationaliteit** een asielaanvraag heeft ingediend bij verschillende asielautoriteiten binnen de Europese Unie. In Groot-Brittannië deed u zich achtereenvolgens voor als zijnde Ali Mohammad Amad, afkomstig uit Kurdistan en geboren in 1986, vervolgens als zijnde Hawkar Kamal, van Iraanse nationaliteit en geboren in 1987, en tenslotte als Kamal Amad, eveneens van Iraanse nationaliteit. In België verklaart u Kamal Amad Sardar te heten, een Irakees te zijn, afkomstig uit Kirkuk. Aanvankelijk, bij de registratie van uw asielaanvraag stelde u in 1987 te zijn geboren (zonder verdere specificering) terwijl u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als geboortedatum 12 augustus 1988 opgaf (zie gehoorverslag DVZ, vragen 3 en 4). Het is aldus volkomen onduidelijk wie u bent en wat uw preciese identiteitsgegevens zijn. U claimt deze maal wel de waarheid te spreken over uw identiteit en nationaliteit maar u kunt tot op heden **geen enkel (identiteits)document** verschaffen waaruit zou kunnen blijken wie u werkelijk bent en vanwaar u werkelijk afkomstig bent. U zou uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs verloren zijn geraakt toen u in Griekenland de rivier moest oversteken (CGVS, p.6). U legt ook geen enkel ander document voor dat op één of andere wijze uw identiteit zou kunnen aantonen.*

U werd logischerwijze ook gevraagd waarom u doorheen uw verschillende asielaanvragen in Groot-Brittannië telkens een andere identiteit aannam. Uw uitleg dat u angst had te worden gerepatrieerd kan absoluut niet volstaan. Wel integendeel, van iemand die beweert een vrees voor vervolging te koesteren in zijn thuisland en zich hiertoe tot de asielinstanties van het onthaalland wendt, kan worden verwacht dat deze minimum zijn/haar ware identiteit bekend maakt en zijn/haar volledige medewerking verleent aan het onderzoek. De herhaaldelijk door u gepleegde (identiteits)fraude doet dan ook afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens dient opgemerkt dat u wel aannemelijk kan maken in Kirkuk te zijn geweest, u bezit immers enige kennis over deze stad, maar u kan, zoals hierboven reeds aangegeven, uw herkomst uit deze stad niet aantonen aan de hand van officiële documenten. Bovendien is het niet geloofwaardig te achten dat u nog in Kirkuk verbleef na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003. Nochtans verklaarde u er tot eind 2004 te hebben verbleven.

Zo kunt u vooreerst weinig tot geen informatie geven over de omstandigheden waarmee de val van Kirkuk gepaard ging. Zo stelt u dat de Amerikanen gemakkelijk de controle over Kirkuk konden nemen (CGVS, p.8) en weet u niet welke groepering gedurende enkele dagen Kirkuk volledig heeft bezet (CGVS, p.9). U stelt dat dit misschien om de Baathisten kan gaan (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de PUK, en dus de Koerden, tegen alle afspraken in,

gedurende een halve week de stad volledig in handen had en dat zij pas na drie dagen, onder druk van de Amerikanen, de controle overlieten aan de Amerikanen (zie administratief dossier, blauwe map). Als zoon van een inmiddels gevluchte Baathist kan een dergelijke omwenteling u zeker niet zijn ontgaan.

Bovendien kunt u geen enkel voorbeeld geven van spanningen die zich hebben voorgedaan tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Kirkuk na de val in 2003, een gegeven dat nochtans de situatie in de stad sterk heeft beïnvloed. Blijkt zelfs dat u helemaal niet op de hoogte bent van problemen tussen de diverse bevolkingsgroepen (CGVS, p.9). Dient echter te worden opgemerkt dat de stad Kirkuk na 2003 bekend stond als het 'kruidvat van Irak', waar onmiddellijk na de val serieuze spanningen ontstonden tussen de Koerden, de Turkmene en de Arabieren. Alhoewel u de stad 'Tuz Kurmatuh' kent, weet u niet dat de escalatie van deze spanningen daar zijn oorsprong vond (CGVS, p. 9) en dat de protesten aldaar zich verplaatsten naar Kirkuk waar eveneens burgers omkwamen in de rellen die daarop volgden. Dat u als Koerd en inwoner van Kirkuk van deze spanningen, met alle desastreuze gevolgen van dien, niet op de hoogte zou zijn is niet geloofwaardig te noemen. Bovendien kunt u geen enkel voorbeeld geven van opstanden, betogingen, incidenten of rellen die zich na 2003 in Kirkuk zouden hebben afgespeeld en de situatie in de stad typeerden (CGVS, p.9).

Evenmin kunt u te kennen geven waar de Amerikanen gelegerd zijn in Kirkuk (CGVS, p.9). Opnieuw merkwaardig daar zij hun basis op de luchthaven in Kirkuk hebben geïnstalleerd en bovendien sterk zichtbaar aanwezig waren in de stad. U kunt zich evenmin een voorbeeld herinneren van een aanslag in 2004 in uw wijk 'Rahim Awa' in Kirkuk (CGVS, p.11). Dit is geheel bevreemdend daar zich evenwel een zeer grote aanslag tegen het politiebureau in Rahim Awa voordeed in februari 2004, waarbij dertien personen omkwamen en veertig personen gewond geraakten. Dat u als inwoner van deze wijk hier geen weet van zou hebben hoewel er u in februari 2004 nog zou hebben verbleven (zie DVZ terugnameverzoek p. 2, dd. 31/03/2010) kan niet als geloofwaardig worden beschouwd (zie ook informatie administratief dossier).

U wijt uw onwetendheid aan de leeftijd die u had wanneer deze zaken zich zouden hebben voorgedaan (CGVS, p.9). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u reeds onder verschillende geboortedata asiel heeft aangevraagd en tot op heden geen bewijs kunt voorleggen van uw werkelijke leeftijd waardoor deze uitleg dan ook niet ernstig kan worden genomen. Bovendien, wat uw werkelijke leeftijd ook moge geweest zijn op het ogenblik van de val van het regime van Saddam Hussein, moet u als zoon van een voormalig aanhanger van dit regime deze op zich al historische gebeurtenis toch van uit een bijzonder oogpunt hebben meegemaakt. Dit alles kan u niet onberoerd hebben gelaten, niet in het minst omwille van de vrees die uw familie had voor wraakacties. Bovendien bleek de val van Kirkuk ook het begin in te luiden van een minder gemakkelijke periode voor deze stad, rekening houdend met de hierboven geschetste conflictsituatie tussen de verschillende etnieën in de stad en de daaropvolgende escalatie van geweld. Ook deze situatie moet in grote mate het dagelijkse leven van de inwoners van Kirkuk hebben beïnvloed. Dat u dit volkomen is ontgaan valt niet ernstig te nemen en kan er enkel op duiden dat u in deze bijzondere maar ook moeilijke periode niet in Kirkuk heeft geleefd of gewoond.

Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verblijf na de val van het Baathregime in Kirkuk, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u als zoon van een ex-Baathist zou hebben gekend. Immers beiden zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden aangezien deze feiten zich na de val in 2003 in Kirkuk zouden hebben afgespeeld.

Uit wat voorafgaat kan bijgevolg niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zoals boven vastgesteld blijkt dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Kirkuk, noch dat u hier aanwezig zou zijn geweest op het ogenblik van de val van het Baathregime en de periode daarna. Deze ongeloofwaardigheid is van die aard dat het CGVS zich onmogelijk een correct beeld kan vormen van uw juiste regio van herkomst, van uw opeenvolgende verblijfplaatsen, van uw eventueel verblijf in andere derde landen en van eventuele verblijfsalternatieven in Irak of daarbuiten waarover u mogelijks kan beschikken.

Het medisch attest dat u ter staving van uw asielaanspraak voorlegt kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het CGVS betwist de hierin vermelde vaststellingen niet. Echter, dit attest toont geenszins de omstandigheden aan die volgens u tot deze medische vaststellingen zouden hebben geleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121 147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name *“De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is. Hij betoogt, onder verwijzing naar de “guidelines” van UNHCR, dat hij vrees koestert omwille van het feit dat zijn vader Baathist was, voor de inlichtingendienst werkte en in die functie mensen verklikte die nu wraak willen nemen door zijn zoon te viseren, en mensen die in verband gebracht worden met het vroegere regime van Saddam Hoessein vaak het doelwit zijn van aanvallen van Sjiiitische milities. Verzoeker wijst erop dat hij reeds ontvoerd en zwaar mishandeld werd, zoals blijkt uit het voorgelegde attest, en door geen specifiek onderzoek te voeren naar het asielrelaas de beslissing de bewijsregels van de Conventie van Genève schendt. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij reeds vier keer onder een andere naam, geboortedatum en nationaliteit een asielaanvraag heeft ingediend bij verschillende asielautoriteiten, hij tot op heden geen enkel identiteitsdocument kan verschaffen waaruit zou kunnen blijken wie hij werkelijk is en vanwaar hij werkelijk afkomstig is, hij wel aannemelijk kan maken in Kirkuk te zijn geweest maar het niet geloofwaardig is dat hij nog in Kirkuk verbleef na het regime van Saddam Hussein in 2003, zoals uitgebreid wordt toegelicht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij als zoon van een ex-Baathist zou hebben gekend, en het medisch attest dat hij ter staving voorlegt de appreciatie niet kan wijzigen omdat dit attest geenszins de omstandigheden aantoont die volgens hem tot deze medische vaststellingen zouden hebben geleid.

3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat het medisch attest van 3 mei 2010, toegevoegd aan het administratief dossier, niet aantoont op welke wijze, waar en wanneer verzoeker de beschreven letsels heeft opgelopen. De commissaris-generaal heeft derhalve terecht geconcludeerd dat het medisch attest dat verzoeker ter staving voorlegt de appreciatie niet kan wijzigen omdat dit attest geenszins de omstandigheden aantoont die volgens hem tot deze medische vaststellingen zouden hebben geleid zodat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat de bestreden beslissing niet ontkent dat hij werd gemarteld.

3.4. Waar verzoeker nog toevoegt dat de bewijsregels van de Conventie van Genève geschonden zijn, wijst de Raad erop dat de Conventie geen specifieke bewijsregels bevat. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Verzoeker legt geen enkel begin van bewijs neer van zijn identiteit, afkomst, nationaliteit en de voorgehouden vervolgingsfeiten en hij toont ook niet middels waarachtige verklaringen aan afkomstig te zijn uit Kirkuk. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de verschillende motieven van de bestreden beslissing concreet te weerleggen. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat is, de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS